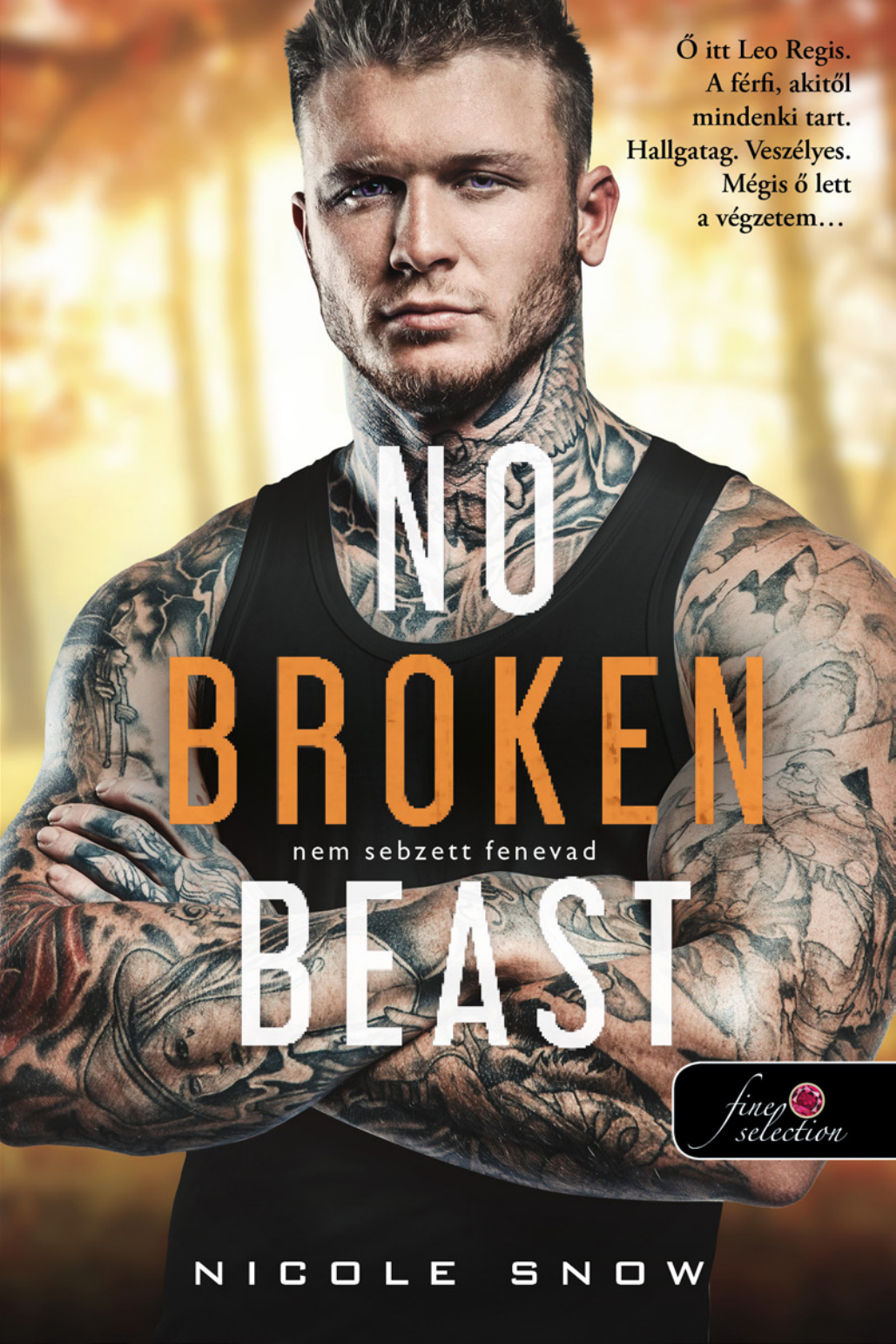

Ő itt Leo Regis.
A férfi, akitől
mindenki tart.
Hallgatag. Veszélyes.
Mégis ő lett
a végzetem...

NO BROKEN BEAST

nem sebzett fenevad

*fine
selection*

N I C O L E S N O W

N I C O L E S N O W

NO
BROKEN
nem sebzett fenevad
BEAST

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

I: EZ NEM A KEZDET (CLARISSA)

MINDIG IS AZT HITTEM, hogy a *déjà vu* pontosan olyan, mint a könyvekben meg a filmekben.

Hányinger, elhomályosuló látás, egy hosszú alagúton át érkező lassú, álmatag hangok.

Minden ide-oda hullámszik.

A filmvásznon a *déjà vu* mindig egy lassú dolog, ami megforgat, mint a ringlispál, aztán nyikorgó lassúsággal megáll, a gyomrod meg valahol jócskán lemaradva követ az egyik körhinta-paripán.

De a valóságban a *déjà vu* gyorsan csap le.

Keményen.

Olyan, mint egy pofon. Egy gyomros. Egy zuhanó lift.

És most épp akkorát üt, hogy levegőt sem kapok, ahogy itt állok az édességboltunk romjai között, melyre egykoron olyan büszke voltam.

Nevezhetem egyáltalán még a saját boltomnak?

Az én üzleteim Spokane-ben vannak, ahol elindítottam ezt a láncot. Az Édesebb Élet üzletek egész Kelet-Washingtonban megtalálhatók, és már Seattle felé is terjeszkedtünk.

Tulajdonképpen félig a Heart's Edge-i egység is az enyém, de eddig még sosem láttam.

Pár fotót kaptam mindössze, amikor Deanna, a húgom megvette ezt a helyet, hogy Montanába is elhozza a franchise-t.

Nem is volt rá szükség, hogy lássam. Bízom a kishúgomban, hogy jól vezeti majd a boltot.

Pláne, hogy meglátogatni az üzletet azt jelentette volna, hogy vissza kell jönnöm ebbe az átkozott városba. Márpedig megesküdtem, hogy soha többé nem teszem be ide a lábamat.

Amikor legutóbb itt jártam, egy egész élet romjai fölött álltam, és néztem, ahogy minden, amit szeretek, porrá ég.

Az édességboltban nincs tűz.

Csak felborult polcok, szerteszórt áruk, mindenfelé tálak, edények és törött üvegdarabok.

De én mégis érzem a füst fantomillatát. Úgy összeszorítja a mellkasomat, hogy úgy érzem, megfulladok életem legrosszabb éjszakájának emlékeitől.

– ...iss Bell? Ms. Bell. Hall engem?

Pislogok, próbálok visszatérni a jelenbe.

Na tessék. Ott van az a fura, elnyújtott hang – mintha valami rajzfilmfigura szólna hozzám az eltorzított hangjával. Ekkor jövök rá, hogy Langley seriff hozzám beszél a vastag bajsza alól, és jegyzetömbbellel a kezében értetlenül néz rám, én meg némán bámulom az üzlet romjait.

A kedvéért bólintok, de a tekintetemet nem mozdítom a hely látványáról.

Minden itt van még, csak éppen összetörve. Minden, leszámítva a húgomat.

Ő ugyanis eltűnt.

Ez is benne van abban a gyomorba vágó érzésben. A pokoli éjjel emléke, ahogy próbálok megtalálni, próbálok megmenteni, próbálok olyan nővér lenni, amilyenre szüksége van. Csakhogy még túl fiatal voltam.

Most már idősebb vagyok.

Elég idős ahhoz, hogy felfogjam, túl későn jöttem rá, hogy itt kellett volna lennem Heart's Edge-ben, hogy vigyázzak rá. Nem pedig elfutni, amikor ő olyan dolgokba ütötte bele az orrát, amikbe nem lett volna szabad.

A számra szorítom az ujjamat, lehunyom a szemem, és reszketeg légzetet veszek, amikor eszembe jut az utolsó telefonbeszélgetésünk, hogy milyen izgatott és kapkodó volt a hangja, mikor azt mondta:

Azt hiszem, találtam valamit, Rissa. Valami nagyot. Valamit, ami végre lehetővé teszi, hogy visszaszerezzük az életünket, és továbbélhessünk.

Ne, válaszoltam neki. Nem vették el az életünket, hugi. Élünk, én pedig minden áldott nap hálás vagyok ezért. Nem kell több. Boldog vagyok.

Dühös volt, amiért ezt mondtam.

Azt mondta, gyáva vagyok, hazudok. Azt mondta, hogy majd ő...

Már nem is tudom, mit mondott.

A telefon egy baljós recsegéssel szakadt meg. Azt hittem, elege lett a kemény nővéri szeretetből, és egyszerűen rám csapta.

Aztán, huszonnégy órával később, újra csöngött. A telefonba ezúttal ez a furcsán hunyorgó, apró szemű seriff szólt bele azzal az ismerős, vontatott beszédével, hogy közölje, valaki betört az üzletbe, Deannát pedig sehol sem találják.

– Ms. Bell? – suttogja megint Langley. – Nem néz ki valami jól. Biztos nem akar inkább...?

– Nem – vágom rá, majd mély levegőt veszek, kinyitom a szemem, és erőt veszek magamon, hogy rá figyeljek. A fejem zúg, a szívem pedig olyan nehéz, hogy minden mást összezúz bennem. – Figyelek. Bocsánat. Csak... Biztos, hogy nincs otthon?

– Mindenhol kerestem, hölgyem. Még azt is tudom, hol tartja a pótkulcsot. Azok a kamu kövek nem vernek át senkit. – Megpróbál mosolyogni, de csak szomorkás, tanácstalan vonallá tudja húzni a száját, mintha próbálna megnyugtatni, de közben pontosan tudja, hogy úgysem sikerül. – Átnéztem az egész lakást, Ms. Bell. Minden patyolattiszta és rendezett volt. Ha be is ment oda valaki, nem rabolni ment. És nem úgy néz ki, mintha sietve távozott volna. És...

Megköszöri a torkát, aztán az üzlet kirakatára néz.

A betört kirakatra, amelyen besüvít a lassan lehűlő őszi levegő. Nem messze a bolttól egy rózsaszín nyalóka színű retró VW Bogár áll a parkolóban.

Az összetört kirakatüveg szilánkjai veszik körül, keveredve az Édeesebb Élet aranybetűs, virágdíszes logóját valaha keretező üvegtábla

darabjaival. Fondant-nak tűnő rózsaszín és zöld virágok – most mind csupa törmelék.

Uramisten... az ott vér?

Az a vöröses csillogás az egyik üvegszilánkon... az vér lenne?

Vagy az csak a vöröses, homokos föld, ami errefelé a lankás tájat borítja? A hegyeket, a völgyeket és az erdőt ott a főút túloldalán, amik most mind a szilánkokban tükröződnek?

Nem, ezt a kérdést nem tehetem fel.

Nem szabad. Mert ha igen, hiperventilálni fogok, elájulok, és akkor aztán végképp senkinek sem segítek.

Langley újra megköszörüli a torkát. Nem tudja kimondani.

Úgyhogy egy hosszú, remegő sóhaj után én fejezem be a mondatát.

– ...szóval ön szerint, ha elrabolták, akkor itt történt?

– Nos... igen – bólint, és összehúzott szemöldökkel lepillant a jegyzetömbjére. A lap üres, de úgy tűnik, nem veszi észre, hogy ezt én is látom. – Nézze, asszonyom, őszinte leszek. Ennek itt semmi értelme sincs.

– Volt bármikor értelme az értelmetlen erőszakos cselekedeteknek, seriff?

– Nem, de... a francba is.

Összehúzza a szemét, és elmélázva bámul ki a napsütötte délutánba. Langley seriff nem erre a fajta nyomozásra termett.

Ahogy Heart's Edge sem erre a fajta bűnözésre – már ha az ember csak a felszínt nézi.

Mert a felszínen olyan, mint egy képeslap.

Kisvárosi értékek, kisvárosi kedvesség, kisvárosi báj.

Gyönyörű kilátás.

Érdekes régi legendák.

És az a fajta melegség és vendégszeretet, amit csak az ismeretlen utak mentén fekvő városkák tudnak adni, ahol senki sem idegen, és mindenki barát.

De a felszín alatt olyan, mintha a *Stepfordi feleségek* városkájában járnánk.

Gonoszul mosolygó titkok, amik közül bármelyik megölhet.

Csak azt remélem, hogy Deannát nem ezek a titkok érték utol.

– Egyszerűen nem értem. Miért kellett elrabolni? – bukik ki végül a seriffből, mintha a szája csak most érte volna utol, amit az agya régóta próbált összerakni. Valószínűleg még mindig azon töpreng, hogyan kezeljen egy olyan bűntényt, ami túlmutat a részeg garázdaságon vagy felborogatott teheneken. – Úgy értem, minden egy klasszikus betörésre utal. Bejön, elviszi a pénzt a kasszából, lelép. Miért vitték volna el a hűgát?

Erre ezernyi válaszom is lenne, de egyik sem olyan, amit megoszthatnék vele.

Vannak dolgok, amik jobb, ha eltemetve maradnak. Minél kevesebbet tudnak az emberek, annál jobb. Vannak dolgok, amikről azt kívánom, bárcsak én sem tudnék róluk. De legalább egyvalamit megtehetek. Óvatosan belépek a boltba, a sarkam alatt recsegve-ropogva török az üveg, a vékony kötött pulóverem ujját ráhúdom a kezemre, és megkerülöm az összetört kirakatpultot. Nem akarom elkenni az ujjenyomatokat, hátha Langley egyszer eljut odáig, hogy begyűjtse őket.

Amikor beütöm a kódot, a pénztár fiókja kiugrik.

Lenézek a papírpénzek kupacaira és az apróra.

– Tele van – szólok meg, a szám azonnal elszibbad. – A pénzt nem vitték el.

Csak Deannát.

– A francba. Hát ez... – morogja Langley, miközben a tollával megvakarja ritkuló haját, és ismét összehúzza a szemöldökét. – Ahogy mondtam... Ennek semmi értelme.

– Nem – felelem lassan, a rettegéstől kiszárad a szám. – Tényleg nincs.

Hosszú, kellemetlen csend ereszkedik közénk.

Langley megköszöri a torkát, egy pillanatra abbahagyja, majd újrakezdi. Furcsa, érdes hangot hallat, aztán sóhajt és feljebb húzza az övét.

– Nézze, kénytelen leszek áthívni a nyomozóegységet Missoulából. Nekünk itt nincsenek meg az eszközeink.

Lassan bólintok. *Jó.*

Missoula több embert és több tapasztalatot jelent, ők elvégre nem csak piti tolvajokkal foglalkoznak. Talán tényleg csinálnak is valamit.

– Mennyi időbe telhet? – kérdezem.

– Nem tudom – válaszolja kelletlenül. – Maradni szándékozik a városban?

– Igen – vágom rá élesen. Hogy a fenébe ne maradnék, amikor a húgom eltűnt?

Nem az ő hibája, emlékeztetem magam. Csillapodj.

Tudom, miért néz rám ilyen furcsán. Kényelmetlenül, idegesen, mintha el sem hinné, hogy visszajöttem.

A kisvárosoknak hosszúra nyúlik az emlékezetük.

Ahogy nekem is.

Akárcsak én, Wentworth Langley is ott volt azon az éjjelen, évekkel ezelőtt. Bárcsak ne érezném a tekintetéből áradó sajnálkozást.

Mindenki úgy néz rám, mint a szomorú, tragédiától sújtott lányra, aki elvesztette híres apját. A kisvárosi tragédia megtestesült szobra.

Halvány fogalmuk sincs, valójában mit vesztettem el akkor éjjel.

Langley furcsa, kaparó hangot hallat a torka mélyéről, majd elfordítja a fejét, homlokán szégyenről árulkodó redők torlódnak.

– Nos... Ha szeretne a háttérben maradni, és szép csendben intézni a dolgot, én nem szólok senkinek. Ha... Tudja, ha nem akarja felhívni magára a figyelmet, Ms. Bell.

Édes istenem. Bárcsak láthatatlan lennék!

Gyűlölöm, ahogy az emberek rám néznek.

Gyűlölöm, hogy amikor rám néznek, nem Clarissa Bellt látják.

Hanem vagy az apámat..., vagy őt.

A férfit, aki a szemükben mindenért hibás. A szörnyeteget. A törvénytelen kívülit. Heart's Edge démonját.

És én pontosan tudom, hogy mire gondolnak, amikor egy pillanatra üressé válik a tekintetük, a mosolyuk pedig műmosolyba fordul. Hogy én vagyok a szerencsétlen áldozat. Vagy az az ostoba, aki képes volt egy örültet szeretni.

De én nem vagyok áldozat.

Már hosszú ideje még csak nem is láttam őt. Ki tudja, él-e még egyáltalán?

De amíg itt vagyok, nem menekülhetek az elől, ami összeköt minket.

Legalább, amikor távol vagyok ettől a várostól, örömet lelhettem abban az egyetlen édes emlékből, amit magammal hoztam innen.

Egészen addig, míg a konyha dupla ajtaja mögül egy fémes csattanás nem hasít bele a csendbe, én pedig felsóhajtok. Ott az én édes kis örömm. Hát persze.

Ismerem ezt a hangot.

Ez nem egy emberrabló. Nem bajt jelent.

Ez a fiam, aki hiába kérem, képtelen nyugton maradni.

Biztos vagyok benne, hogy ha kinézek a parkolóba, egyetlen gesztenyebarna hajtincs sem kandikál ki a kocsim anyósüléséről, holott világosan megkértem, hogy maradjon ott.

Abban a pillanatban, ahogy belököm a konyha lengőajtáját, ott áll előttem egy szégyenkező hétéves kislány, tetőtől talpig lisztben, körülvéve azokkal a hatalmas ipari dagasztótálakkal, amiket épp most borított fel.

Deanna biztosan a holnap adag előkészítésének közepén tartott, amikor megzavarták.

A gondolat annyira kizökkentő, hogy egyszerűen képtelen vagyok haragudni Zachre.

Nincs helye a dühnek azokkal szemben, akiket szeretek.

Akkor nem, amikor ennyire féltem az egyetlen másik vér szerinti családtagomat ezen kívül a gyönyörű – és lisztporos – kislányt kívül, aki most zavartan süti le a szemét.

– Azt sem tudom, mit kérdezek először – mondom, miközben keresztre fonom a karom a mellkasom előtt. – Azt akarom tudni, hogy miért történt, vagy azt, hogy hogyan?

Zach összezeressen.

– Véletlen volt, anya.

– Ez választ ad a „hogyan” részre. És a „miért”?

– Csak... Csak meg akartam nézni, hogy cukor-e vagy liszt – vallja be bátorlalanul, én pedig sóhajtok.

Valójában azt akarja mondani, hogy azt remélte, cukor van benne, amivel kielégítheti mérhetetlen édességvágyát.

Ezt az apjától örökölte.

Tapasztalatból tudom. De elhessegetem ezt a gondolatot, mielőtt azok az emlékek – azok az idilli éjszakák – felderengene bennem, hogy aztán fájdalmas „mi lehetett volna” nosztalgiával töltsenek el.

Az életemben nincs helye annak, ami csupán lehetett volna.

Csak annak, ami tényleg van.

Ezt az életet pedig én építettem fel egyedül. Egyik fájdalmas darabot illesztettem a másikhoz, mégpedig csakis egyetlen emberért: a fiamért, akit mindennél jobban szeretek.

Sóhajtvá magamhoz húzom, összeborzolólok a haját, amitől liszt hullik a már így is lisztporos kabátjára.

– Gyerünk, ZZ-fiú – mondom. – Ennél többet most úgysem tehetünk. Irány mosakodni!

* * *

Majdnem fel sem ismerem a Bűbájos Panzió pultja mögött álló férfit.

Egy fél élettől ezelőtt együtt játszottam Warren Forddal.

Emlékszem, mindig magasabb volt, mint a többi fiú, és ha valaki ki akart kezdeni velem, Warren ott termett, és a testével védőfalat emelt elé.

Emlékszem, hogy játszott és birkózott Blake-kel és a bátyjával, Holttal, meg azzal a furcsa fiúval, akit mindannyian csak Tigrisnek hívtunk. Deedee és én általában csak néztük őket, nevettünk és virágkoszorút fontunk, miközben Warren húga, Jenna ide-oda pattogott köztünk és a fiúk között, míg végül piszkos, virágokkal teli hajjal és újabb szakadás-sal a farmerjén zárta a napot.

Most pedig a gyerekkorom emlékei – poros térdű, féloldalas mosolyú, szeplős, kócos hajú fiúk – közül itt áll előttem az egyik, a harmincas évei derekán járhat, és legalább száznyolcvan centi magas.

A fejemben ő nem a Bűbájos Panzió tulajdonosa, szóval olyan... furcsa.

Zavarba ejtő őt látni itt, és nem Ms. Wilma Fordot, a nagymamáját.

Helyette egy alacsony, teltkarcsú, zöld szemű nő áll mellette, valószínűleg a felesége. A nő szorosan simul hozzá, miközben egy ragyogó kék szemű és csilingelő kacagású kisfiú Warren csípőjén rugózik.

Amikor Warrenre nézek, még mindig azt a langaléta fiút látom, akinek a testéhez képest túl nagy volt a keze meg a lába.

De egy szakállas férfi néz rám vissza – egy férfi, aki láthatóan sok mindent élt meg. A testén sebhelyek és tetoválások, tiszta tekintetében régi árnyak.

Olyan dolgok, amikről lemaradtam, mert elmenekültem otthonról, és hátat fordítottam a régi barátaimnak. Emlékeztető arra, mennyi idő is telt el azóta.

Amióta csak beléptem a Bűbájos Panzió főépületének előcsarnokába, elkerekedett szemmel bámulok. A hely sok tekintetben éppen olyan, mint amire emlékeztem: az ültetvényes stílusú kúriában bérelhető lakosztályok sorakoznak, és otthonosabb, különálló vendégházak egészítik ki.

A lisztes fiam a hátam mögé bújik, de Warren ugyanazzal a döbrent kifejezéssel az arcán bámul rám, mint én őrá.

Aztán elmosolyodik – sajnálkozva, de melegen, egyfajta beletörődő vállrándítással, mintha azt mondaná: „Mit lehet tenni?” Vállat vonok, és én is hasonló, vágyakozó mosolyt villantok rá. Hát... nem sokat.

– Szia, Rissa Bell! – mormolja. – Üdv itthon.

A nő – biztosan Haley, vele beszéltem telefonon, miközben örült módjára vezettem idefelé, és most a hangjának melegéből rögtön felismerem – arca felderül.

– Ó! Clarissa Bell, igaz? Készen áll a bejelentkezésre? – Elmosolyodik, és félrehajol, hogy ránézzen Zachre. – Látom, hogy valakinek sürgősen szüksége lenne egy zuhanyra.

– Bocsánat – szabadkozom bűnbánóan, és a fiamra pillantok. – Menj ki a verandára, kicsim! Mindenütt lisztnyomokat hagysz a szőnyegen.

– Ugyan, ne is törődj vele! – mondja Haley, aztán lábujjhegyre állva pusztít nyom Warren arcára, majd ellép tőle, és a nadrágszíján lógó kulcscsomóban kezd kotorászni. – Gyere, elkísérlek titeket a házikótokhoz. Az egyik új erdei lakunkban lesztek, és nem akarom, hogy eltévedjete. Még nem fejezték be az ösvények kialakítását, szóval inkább csak egy... – felhúzza az orrát – nem is tudom, minek nevezzem. Ösvénynek nem igazán. Inkább csak egy javasolt útirány. De ígérem, ha már kiismered magad, nem fogsz eltévedni.

– Köszönöm – mondom halkán, és hagyom, hogy Haley és Zach kísérjenek.

Érzem a hátamon Warren kíváncsi tekintetét. Biztos azon gondolkodik, mi a fene hozott vissza Heart's Edge-be.

Ő nem volt ott azon az éjjelen. Úgy hallottam, hosszú éveken át ő is idegenként élt a városban, miután Jenna meghalt valahol külföldön.

De biztos vagyok benne, hogy ő is hallott ezt-azt rólam.

A pletykákat. A hazugságokat. Azokat a dolgokat, amik talán igazak... de én magam sem akarok tudomást venni róluk.

És vannak dolgok, amiket ő sem tudhat.

Olyasmik, amire soha nem válaszolnék, még ha úgy is döntene, hogy mint egykori gyerekkori baráttal, szívélyesen elbeszélget velem.

Olyasmik, amikre nem tudok válaszolni, mert az egyetlen ember, aki talán eloszlathatná a homályt, szellem csupán. Egy árnyék, ami ezt a várost kísérti.

Azt mondják, most már Kilencesnek hívják. A legenda a hegyekből. Egy szörnyeteg, aki olyan hírhedtté vált, hogy a róla szóló mesék már szinte természetfelettiek.

Nekem ő egyszerűen csak Leo.

A ház, ahová Haley elvezet minket, teljesen új. Kicsit távolabb van a többiektől, azon a lejtőn, ami ahhoz a szív alakú sziklapárhányhoz vezet, amiről Heart's Edge a nevét kapta. Motyogott valamit a telefonban privát lakrészekről meg új építkezésekről. Én pedig említettem neki, hogy szeretném láthatatlanul meghúzni magam.

Ezért kapjuk azt a rusztikus, mégis modern házikót, amit egy fákból álló természetes paraván választ el a birtok többi részétől. A vastag fatörzsek között alig látni a főépület fehér oszlopait.

Feljebb kapaszkodunk az erdős domboldalon, be a hegyek közé, a buja, érintetlen erdőség zöldjébe. Ez kölcsönzi ezt a friss illatot a levegőnek. A tiszta, hűvös fenyőillat, ami minden évszakban érződik.

A többi házikót szinte nem is lehet látni a miénket körülölelő fapalós terasztól.

Tökéletes.

Nem tartozunk ide. *Én* nem tartozom ide. Szóval megfelel.

Nem is tervezem, hogy annyi ideig maradjak, míg bárki is megszokja a jelenlétemet, és esetleg ostoba elképzeléseket kezd dédelgetni.

Mintha valaha is újra része lehetnék Heart's Edge életének.

Mintha akár egy perccel is tovább maradnék ebben a városban a kelleténél.

Igen. Bárcsak ne Deanna élete múlna rajta.

* * *

Egy órába telik, mire sikerül Zachet valamennyire megtisztítani, mert a vízzel csak annyit értem el, hogy a hajában lévő lisztből tésztát gyúrtam.

Úgy ficáncol, mint egy kiskutya, miközben én a fejét simogatom, dörzsölöm és öblítem, míg végül már nem egy emberformájú süteményre hasonlít, hanem csak az én édesen nevető kisfiamra, aki folyton izeg-mozog. Magamhoz szorítom, belefújok a vizes hajába, aztán elküldöm, hogy fejezze be rendesen a mosakodást, és öltözzön át pizzamába – még ha alig múlt is vacsoraidő.

Otthagynom összegömbölyödve a kanapén. Félig tévét néz, félig az elviteles menüket bogarássza. Ma este nem fogok bevásárolni.

Talán máskor sem.

A bevásárlás túlságosan is olyan, mintha le akarnék itt telepedni.

Mintha az időt húznám, miközben arra várok, hogy a Missoulából érkező nyomozók találjanak valamit a tetthelyen, és rábukkanjanak Deanna nyomára.

Istenem, de gyűlölök várni.

Az emberrablási statisztikák ismerete pedig egy szemernyit sem segít.

Az emberek csak akkor kerülnek elő, ha az elrablás mögött tiszta szándék áll. Ha váltságdíj a cél, vagy ha a tettesek akarnak valamit, ha követeléseket hagynak maguk után – nem pedig fagyos hallgatást.

Lenyelek egy sűrű és csomós valamit a torkomban. A legbiztosabb módja annak, hogy valakit elhallgattassanak, ha gondoskodnak róla, hogy soha többé ne vegyen levegőt. És ha figyelembe vesszük, hogy miért menekültem el Heart's Edge-ből...

Ha most itt lenne, felpofoznám. Mert ha Deanna régi sírokban kezdett turkálni, akkor meglehet, hogy a Galentron emberei végül úgy döntöttek, túlságosan kockázatos, ha szabadon garázdálkodik.

Szúr a szemem.

Próbálok nem pánikolni.

Kimegyek a nappaliból, mielőtt még Zach észrevenné, hogy az idegösszeomlás szélén állok.

Nem engedhetem, hogy a fiam is belekeveredjen.

Így is túl érzékeny. Túl gyorsan megérez dolgokat.

Nem hagyhattam otthon Spokane-ban sem.

De rohadjak meg, ha hagyom, hogy ez a sötétség a közelébe férkőzzön. Csak megijesztené őt. És engem is. Miután Deannát nem tudtam..., a fiamat muszáj lesz megvédenem. Az én visszahúzódó, ártatlan, okos kisfiamat.

Felsőhajtok, és a kipakolással akarom elterelni a gondolataimat, de abban a pillanatban, hogy kinyitom a bőröndöt, egy kis fekete doboz gördül ki az oldalsó zsebből.

Mély levegő.

Ettől az ostoba kis semmiségtől aztán nem fogok megint összeomlani. Ismét.

Mi a fenét gondoltam egyáltalán, hogy magammal hoztam? Hogy elhoztam ide?

A stressz – mondogatom magamnak, miközben leülök az ágy szélére. Előrehajolok, a karommal erősen átölelem a hasam, és lehajtom a fejem.

Stressz, zavar, aggodalom Deanna miatt... és minden keserű, dühös, magányos érzés, amit ez a poros kis fekete bársonydoboz jelent, aminek a külseje már annyira megkopott, hogy foszlani kezdett.

Ki sem bírom nyitni. Nem akarom látni benne a gyűrűt. A csillogó ezüstöt. A gyémántot. Nem akarok emlékezni arra a megtört ígéretre, amit jelképez.

Minden makacs erőmet latba vetve, halkán káromkodva próbálom visszanyelni a könnyeimet. Az erőt, amit az elmúlt hét év alatt építettem, mióta egyedül nevelem a kisfiamat.

Aztán felkapom a dobozt, és visszagyömöszölöm a bőröndbe, hogy ne is lássam.

Hogy el tudom-e feledni?

Bárcsak.

Nyolc évvel ezelőtt

Vajon ilyen érzés lehet haldokolni?

Minden porcikámban fájdalom lüktet, saját vérem szaga, fémes íz a számban.

Leo szorosan magához ölel, mikor én már képtelen vagyok megtartani magam, mikor már minden erőm kifolyt belőlem, és szétterült a padlón. Ő mégis úgy tart, mintha azt hinné, ha elég erősen szeret, akkor egyben tud tartani.

– Rendbe jössz – morogja, és bizakodva néz le rám, kétségbeesetten, és milliónyi érzelem kavargog a szemében.

Szemének színe a legfurcsább árnyalat, amit valaha láttam, de ez is csak egy a sok dolog közül, amit annyira szeretek benne. Ha szemből nézed, sötét, majdnem mokka. De ha ráesik a fény, ibolyaszín csillan benne, tiszta, áttetsző fény, mint egy ametiszt egy fekete éjszakán.

Most ezek a szemek tartanak életben. Ezek a karok nem engednek.

Azt hiszem, ha nem kapaszkodna belém, akkor elaludnék, és talán sosem ébrednék fel.

Egy részem nem is biztos benne, hogy fel akarok ébredni.

Hiszen apám holtteste alig másfél méterre fekszik tőlem, a lába olyan szögben áll, amittől az ember gyomra felfordul. És Leo kezén a vér csak részben az enyém.

A többi... az ott van az arcán, a pólója elején, azokon a kezeken, amikkel most olyan gyengéden tart, miközben nagyot nyel. A homlokát az enyémhez nyomja. Tekintete eltökélt, állá megfeszül.

Nem tudom, mit érzek.

Alig három perce az apám keze a torkom köré fonódott, addig fojtogatott, míg nem kaptam levegőt, míg csillagok nem robbantak a látómezőmben. Akkor jöttem rá, hogy az ember, aki mindig is irányította az életemet, most el fogja azt venni.

A fejem még mindig zúg attól a vázától, amit a koponyámon vert szét.

És a legrosszabb? Leónak mennie kell.

Már azelőtt tudom, hogy félresimítaná a hajam, és óvatosan magához húzna.

– Tarts ki értem, Rissa – suttogja. Mennydörgésszerű hangja most halk, könnyörgő.

Próbálok bólintani. Még most is olyan jóképű. Büntudattól és céltudatosságtól feszülnek meg szögletes, szinte már nemesi arcvonásai, haja sötétén hullik a homlokába, minden vonásából nyers erő sugárzik.

– Szeretlek. Mindig szeretni foglak. Tarts ki. Várj rám. Ezt most be kell fejeznem. Végezni kell ezzel a szarsággal. Muszáj...

– N-nem... – Alig jönnek ki belőlem a szavak. Gyenge vagyok, de sikerül felemelnem remegő kezem, hogy megérintsem. – A k-kockázat... túl nagy. L-Leo, ha... ha megtudják... akkor... akkor ők...

Nem tudom kimondani. De nem is kell. Azt hiszem, már tudja.

A mosolya szomorú, mégis bátor. Olyan bátor. Rájövök, hogy már elfogadta a sorsát.

Ez az egyik dolog, amit szeretek benne. Ugyanaz, amit gyűlölök is.

Ő egy nemes ember.

Annyira nemes, hogy képes feláldozni magát, ha azt hiszi, ez az ára annak, hogy megmentsen. Hogy megmentse ezt a várost.

Nagy, megviselt kezébe fogja az arcomat.

Ő az én fenevadam, a szelíd óriásom, a szörnyetegem, akiben annyi szenvedély van, hogy soha nem hittem volna, bárkit is képes lenne bántani. Pedig bizonyos értelemben mások megvédése a munkája.

De a ma este után...

A mögöttem álló szobalányra néz, aki segít tartani engem. A szeme ibolya-fekete tűz.

– Vidd ki innen! – mondja. – El innen, el Heart's Edge-ből. Te is. Menjetek olyan messzire, amennyire csak tudtok!

– Leo, Leo, gyere velünk... – nyögöm.

Először halkan tiltakozik. Mond ugyan valamit, de azok a szavak csak átsiklanak rajtam. El akar szakadni tőlem. De soha, soha nem fogom elfelejteni, mik voltak az utolsó szavai, mikor visszajött, és újra olyan szorosan tartott, mintha soha nem akarna elengedni.

– Nekem már befellegzett – mondja. – Úgyis börtön vár rám. Hadd tegyek valami jót, mielőtt elkapnak, és eldobják a kulcsot. Muszáj,

Rissa. A városért. De ha vársz rám, akkor visszajövök. Valahogy... a rohadt életbe is, esküszöm, hogy valahogy visszajövök érted. Mindig visszajövök hozzád, te lány, ha a poklon is kell keresztülgyalogolnom érte.

Próbálok utánakapni vértől maszatos, remegő ujjaimmal.

De már húzódik is el, és már el is tűnt, miközben a szobalány hadonászva és pisszegve sürgeti, hogy siessen. Meghallom apám titkárnőjét a folyosón, az életem megmentésére érkező mentők szirénája egyre közelebbről hallatszik.

De apámat már nem lehet megmenteni.

És Leót sem.

Hiába az ígéretei, és én is hiába hiszek bennük...

Elhagy.

Nem tudhatom, mi jön ezután, de valahogy érzem.

Ott mélyen a reszkető, sajgó csontjaimban, és múltó ölelésének édes hőjében.

Érzem, hogy soha többé nem látom Leo Regist.

* * *

Jelen

– Anya?

Összerezenek, ahogy magamhoz térek, a kezem még mindig a bőrrönd oldalzsebében, ujjaim még mindig a kis bársonydobozt szorítják. Zihálva veszek levegőt, a mellkasom mintha összeszorulna, a látásom lassan élesedik.

Zach ott áll az ajtóban, a kunyhó konyhájának fiókjából előszedett elviteles étlapok egy csomóban a kezében.

Erőltetett mosollyal nyújtom felé mindkét kezem.

– Mi a helyzet, ZZ Top? Szükséged van valamire?

Felhúzza az orrát.

– Ne hívj így – mondja, de csak ímmel-ámmal tiltakozik. Aztán odapattan, lehuppan mellém, és belesimul az ölelésembe.

– Rendelhetünk pizzát ma este?

– Persze. De olíabogyó nélkül.

Kinyújtja rám a nyelvét.

– Az olíwabogyó a legjobb.

– Pont ezért kapsz saját pizzát. Én meg valahogy túl fogom élni a legjobb rész nélkül – felelem, miközben leemelem a kupac tetejéről a legfelső étlapot, rápillantok az árakra, majd megfordítom, hogy megnézzem a telefonszámot.

Zach kíváncsian néz kerek, érdeklődő szemeivel. Egyszer majd bele-nő azokba a szemekbe, de most még egy kiskutyára hasonlít leginkább. Bár olyan kiskutyát még nem láttam, akinek ennyire különleges árnyalatú lenne a szeme.

Sötétben mokka.

Fényben ragyogó ametiszt.

Egy örökség, amiről sosem fog tudni.

Szerencsére legtöbbször elrejti a szemüvege, és homályossá teszi a szí-nét. Ha bárki is alaposabban megnézné Heart's Edge-ben... Istenem, miket kezdenének beszélni...

Vajon lennének olyan feldühödött emberek, aki az apja bűneit az én édes kisfiamra kennék?

Mintha megérezné, mire gondolok. A karomra teszi a kis tenyerét.

– Anya? – kérdezi halkán. – Miért vagy ilyen szomorú? Deanna né-ni miatt?

Megfeszülök, de próbálok úgy, hogy ne érezze meg, mert tudom, hogy megijesztené.

Anyai mosolyt kényszerítek magamra. Valahogy mindig elő tudom húzni valahonnan mélyről, mert számára mindig van tartalék a szívem legmélyén.

– Igen – felelem halkán. – Aggódok miatta. De neked nem kell. Előbb vagy utóbb meg fogjuk találni. És minden rendben lesz. Hama-rosan egy egész profi csapat fog segíteni, hogy a nyomára bukkanjunk. Szóval ne aggódj!

– Tudom – mondja. A hangjában ott cseng az a fajta rendíthetetlen meggyőződés, amit csak a nagyon fiatalok érezhetnek ennyire biztosan. – De anya... ha nem lesz semmi baj, akkor te miért vagy ilyen szomo-rú? Nem olyan ez, mintha hazajöttünk volna?

Összerezzenek. Ezúttal nem tudom leplezni, ő pedig halk, bocsánatkérő hangot hallat, majd még közelebb bújik hozzám.

Heart's Edge már lassan egy évtizede nem az otthon.

Fogalmam sincs, mit hallott, és honnan tudja, hogy ez a hely valaha is az otthonom volt. Talán elcsípett valami apróságot, amit egyszer Deedeenek mondtam telefonon.

Zach okos fiú. Hihetetlen a megfigyelőképessége. Nem vettem észre, hogy már össze is rakta a darabkákat.

Ez nem csak egy furcsa kisváros valahol a hegyek közt, ahol az unokanővére él.

Ez egy hazatérés, amire sosem vágytam.

Pusztit nyomok a fejére, átkarolom a vállát, és magamhoz húzom.

– Ez nem az otthonunk, kicsim – suttogom. – De megpróbálhatjuk jól érezni magunkat, amíg itt vagyunk... amíg Deanna néni szerencsésen előkerül.

És elő fog kerülni, mondogatom magamnak. A Galentron már így is túl sok mindent vett el tőlem.

A húgomat nem fogja.

Esküszöm, nem hagyom, hogy elpusztítsa az én kis boldog családomat.

II: EZ CSAK A VÉG (KILENCES)

*H*EART'S EDGE-NEK SZÍVVERÉSE VAN.

És én pontosan tudom, mikor ver hevesebben. Mintha állandóan a város ütőerén tartanám az ujjam, és figyelném, mikor kezd el kapkodva, riadtan kalapálni. Ma este tele van adrenalinnal, félelemmel és egyfajta felcsavart feszültséggel.

Történt valami. Szinte érezni a levegőben, mint az ózont.

A halál visszatért a városba.

Most is az utcákon ólálkodik, gyanútlan áldozatot keresve. Vagy talán már talált is egyet?

Egy kis magaslaton guggolva figyelem a várost a fák árnyékából. Innen rálátni a pislákoló fényekre. Itt rejtőzöm a lombok közt, nem mint-ha bárkinek is eszébe jutna felpillantani. Soha nem jut.

Ez a hely nappal és éjjel is úgy éli a maga életét, mintha nem is léteznék. Pedig mindig itt vagyok. Figyelek. Várok.

Hogy mire, a kurva életbe, azt már magam sem tudom.

De azt hiszem, talán pont erre.

Nézem, ahogy Wentworth Langley seriff kicsi sziluettje a romhalmaz mellett téblábol, ami valaha Deanna Bell édességboltja volt. A seriff

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

sárga-fekete szalagot húz végig a parkoló és az épület körül a lemenő nap utolsó fényeiben.

A furcsa csak az, hogy egyedül van.

Túl korán van még ahhoz, hogy Missoulából vagy Spokane-ből erősítés érkezzen. Jól tudom, hogy Langley és félállásban dolgozó helyettesei nem fogják bírni, ami most készül lecsapni Heart's Edge-re. De szerencsére ezt ők is tudják.

De attól még nem kellene beülnie a szolgálati kocsijába, és elhajtania.

Legalább valamelyik megszokott emberének – Hawthorne-nak vagy Sancheznek itt kellene maradnia ma éjjelre.

Úgyhogy várok.

Várok, amíg teljesen leszáll az éj, amíg már tényleg senki nem vesz észre. És várok, hátha feltűnik még egy rendőrautó, ahogy reflektorral pásztázza az utcákat.

De nem jön senki.

Valami nem stimmel.

És figyelembe véve, hogy az Édesebb Élet csak három hete nyílt meg... És hogy ki is vezeti... Bassza meg.

Igen, aggódom.

Csupán annak örülök, hogy bármilyen baj is van kibontakozóban, ő legalább nincs itt, hogy egy rombológolyó és a betonfal közé szoruljon. Az az én szerepem.

Amikor már biztos vagyok benne, hogy senki sem jön, elindulok. Még egyszer ellenőrzöm, hogy a kapucnim jól takarja-e az arcomat.

A rövidebb utat választom, leereszkedem a domboldalon, gyökerekbe, kiálló sziklákba kapaszkodok, és ruganyos mozdulatokkal haladok lefelé. Úgy ismerem az erdőt, a hegyoldalakat és a sziklapárákányokat, mint a tenyeremet. Sosem tévedek el, még vaksötétben sem.

Itt, kint a vadonban sokkal inkább otthon érzem magam, mint oda-lent a városban.

Még ha ez azt is jelenti, hogy egy sötétben ólálkodó állat vagyok.

A fenébe is, talán tényleg állattá lettem ennyi idő után. Egy vadállat, amit a levegőben terjedő vérszag vonz.

Megvadultam, visszatértem a vadonba, és magányosan bóklászom.